

[Stegger Nielsen.]

været det mest naturlige. Det er dog Befolkningen, der i denne Henseende føler, hvor det er, Skoen trykker, det er den, der har den paa. Hvad nu angaar de Krav, der er kommet fra Danmarks Lærerforening, skal jeg ingenlunde underkende dette, at Danmarks Lærerforening ved Varetagelsen af sine Medlemmers Interesse er med til at kræve en forbedret Læreruddannelse. Det Krav om, at man vil have en stærkere Dygtiggørelse af hele Lærerstanden, er i og for sig rosværdigt. Men jeg vil gerne sige, at med Hensyn til den Reform, vi her drøfter, kan dette ikke være det afgørende, hvorledes Danmarks Lærerforening stiller sig til Spørgsmaalet. Man maa heller ikke forveksle Danmarks Lærerforening med Danmarks Lærerstand. Jeg mener at vide og føler mig ganske overbevist om, ogsaa fra Samtaler med mange Kolleger, at ikke saa nær den samlede danske Lærerstand staar bagved det Krav, der er fremsat om en ændret Læreruddannelse. Det skal ikke skjules, at Danmarks Lærerforening er gaaet stærkt ind for dette Krav, og jeg vil heller ikke underkende det, der ligger deri, at man fra den Side søger at faa en bedre Læreruddannelse, saaledes som man nu ser paa det Spørgsmaal. Men jeg vil gerne sige, at hvad der for Danmarks Lærerforening har været det afgørende og kan være al Ære værd, beviser ikke, hvorvidt Reformationen er paakrævet. Lærerstanden som Stand betragtet kan ikke — den maatte i første Linie tage sit Udgangspunkt i Lærerne selv — være den afgørende Faktor, det maa være Befolkningen, der maa spørges: hvad kræver Skolen? Hvad kræver Hensynet til Befolkningen og Befolkningens Børn? Dette vilde jeg gerne lægge til Grund for det, jeg vil sige om selve Lovforslaget, for det er altid godt, at man har valgt sig det rigtige Udgangspunkt for en Forhandling; begynder man forkert, er det ret givet, at saa bliver Slutresultatet ogsaa forkert.

Det Spørgsmaal, der først maa klares, bliver da dette: Er Lærerens Uddannelse saa mangelfuld, at hans Gerning lider derunder? Kan dette besvares med ja, er det dermed godtgjort, at vi skal have Læreruddannelsen forbedret. Men jeg mener ikke, at dette Ja kan siges med Vægt. Jeg tør hævde, at vi gennemgaaende har en god og vel uddannet Lærerstand. Var det ikke Tilfældet, vilde Lærerstanden her i Landet ikke have kunnet være den mægtige Løftestang i Folkets kulturelle Udvikling, som ingen benægter den har været gennem Tiderne. Og saa er der endnu en

Ting, vi ikke maa glemme, naar vi behandler hele dette Spørgsmaal, naar man f. Eks. er tilbøjelig til at omtale Lærereksamen i Forbindelse med andre Eksaminer, og det er, at Lærergerningen er noget for sig selv. Det er en Gerning saa sammensat, at man aldrig, hvor Talen er om en Reformering af Uddannelsen, alene maa hæfte sig ved en bestemt Side af den, f. Eks. alene hæfte sig ved den kundskabsmæssige Side. Betingelsen for at blive en dygtig Lærer er ikke udelukkende, hvilke Kundskaber vedkommende har, mangfoldige andre Faktorer spiller her ind: vedkommendes hele Karakter, Personlighed, Udvikling, Modenhed, Forstaaelse af Barnenaturen o. s. v. Det viser netop, hvor vanskeligt et Omraade vi her bevæger os paa, og hvor paakrævet det er, at man gaar frem med megen Forsigtighed. Her er det, jeg synes, at den højtærede Ministers Lovforslag har en Fejl. Det bygger for meget paa den kundskabsmæssige Side af Sagen og tillægger denne for stor Betydning. Jeg tør sige — og jeg har dog for mit Vedkommende været Lærer i Folkeskolen i over 20 Aar —, at træffer man nu og da, hvilket man selvfølgelig gør, Lærere, der er daarlige Lærere — jeg vil haabe, det gennemgaaende er faa —, saa vilde man, hvis man søgte efter Grunden dertil, finde, at det var ikke den, at vedkommende havde for faa Kundskaber, nej, man vilde finde Aarsagerne ganske andre Steder: i manglende Lyst, i manglende Anlæg for Gerningen, i manglende Evne til at holde Disciplin, og først og fremmest i Mangel paa Energi. Jeg tror, at dette nok skal vise sig i Almindelighed at holde Stik.

Derfor vil jeg sige, at flere Kundskaber klarer ikke Sagen, og mange vil være enige med mig i, at det Lovforslag, vi behandler, bygger alt for meget paa denne ene Side af Sagen. For øvrigt vilde det ogsaa for en Lærer være at give sig selv et Mistillidsvotum netop i vor Tid at paaberaabe sig, at han havde for faa Kundskaber, for ingen Tid har været rigere paa Lejlighed til Selvstudium end vor Tid. Bibliotekerne kan levere alt, hvad man i saa Henseende ønsker, Bordet kan dækkes for vedkommende, Adgangen har han, det hele afhænger af hans personlige Indsats. I øvrigt er det en Misforstaaelse — man møder den jo saa tit —, at en kundskabsrig Mand er en Mand, der har samlet sig en saa og saastor Fond af Kundskaber. En saadan Definition vil jeg ikke give, for Kundskaber i sig selv — Ministeren var for øvrigt inde paa det — svinder hurtigt. Det kan knibe for en Lærer et Par Aar efter, at han er